

Працюємо на Перемогу!

Перспектива

Працюємо для людей
Працюємо для України

Заснована в 1991 році

• СПЕЦВИПУСК ГАЗЕТИ •

№18 (1594) 6 травня 2022 р.

Перемогли нацизм
– переможемо і рашизм!

1939–1945
ПАМ'ЯТАЄМО
ПЕРЕМАГАЄМО

Шановні нетішинці, колеги!

8 травня ми вшануємо пам'ять полеглих та відзначимо День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Це день Пам'яті, який традиційно зустрічаємо червоними маками та гаслом «Ніколи знову!», як це роблять у європейських країнах.

Цього року травень по-особливому тривожний через загрози, які принесла Україні агресія російської федерації. Через 77 років після завершення Другої світової війни Україна змушена боронити свою землю від вторгнення. Але на нашому боці Правда, ми захищаємо Свободу та Демократію не лише для України, але й для усього світу.

Закликаємо пам'ятати про усіх полеглих у 1939-1945 роках, і докласти усіх зусиль, аби якнайшвидше припинити війну 2022 року та перемогти нинішнього агресора. Пам'ятаємо та перемагаємо! Працюємо заради Перемоги!

Андрій Козюра, генеральний директор Хмельницької АЕС
Михайло Гук, голова ППО ХАЕС

ШАНОВНА ГРОМАДО!

8 травня, у День пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, відбудеться Хода Пам'яті.

9.00 – формування колони біля пам'ятника жертвам Голодоморів (просп. Незалежності).

Пам'ятна хода пройде до пам'ятного знака Героям Вітчизни (просп. Курчатова), де відбудеться віче.

Прохання мати з собою національну символіку та червоні маки.

Оргкомітет

ЧАС МАЙОРІТИ ЖОВТО-БЛАКИТНИМ ЗНАМЕНАМ!

Маріуполь є символом стійкості і непохитної боротьби із рашистським наваллям. Не лише тому, що там до останнього стоять наші воїни. Там зросло покоління патріотів, вихованих на ґрунті любові до рідної землі, для яких особисті свободи у пріоритеті.

На світліні автора цих рядків Костянтин Георгійович Белов із Державним прапором, який він виніс із понівеченого Маріуполя. Прапор посічено осколками.

«Підібрав його біля центрального входу на території розбитої лікарні водників. Образливо стало за наругу, вчинену щодо державного символу, щодо зруйнованого міста. Напівсвідомо вирішив, що він буде зі мною будь-що» – розповідає Костянтин. – Проніс через блок-пости. А що, я на своїй землі, і це частка мого усвідомлення Батьківщини»...

Усвідомлення небезпеки, як мені здається, так і не прийшло до співрозмовника. Він розповів, що на блок-постах заставляли роздягатись, перевіряли наявність татуювання, якихось ран, чи щось іншого на колінах. Перемацували речі у сумках. Саме серед речей і зберігався дорожочинний символ нескореного Маріуполя...

– За професією я зварювальник – закінчив місцеве ПТУ, – розповів Костянтин. – Працював понад 10 років на Азовському судноремонтному заводі вибивальником литва та зварювальником. Згодом виробництво занепало, змінив кілька підприємств, останнє місце – адміністратор автомийки станції технічного обслуговування – це зовсім недалеко від прохідної Азовсталі.

28 лютого навкруги стало бахкати. Зайшли військові ЗСУ, подивились, чи можуть на СТО закріпитись. Моя зміна закінчилась, і я поїхав додому. Дорогою купив хліба, чаю. Як з'ясувалось, це була перша і остання покупка за час перебування у місті під час окупації.

Обстріли почастішали, особливо інтенсивно гатили по Азовсталі, яку добре видно з місця розташування нашого з матір'ю будинку. У місті то одну хату розбомблять, то іншу, фугаси літають.

Виходив кілька разів подивитись що ж робиться у місті, споглядав за подіями у порту, бачив, як розбомбили три-

поверхову будівлю бази внутрішньої механізації на території порту, це за метрів 300 від хати.

З 4 на 5 квітня гатили всю ніч, на території торгового порту пересувались військові з автоматами. Вранці оглянув вулицю Маркелова – будинки палають, електричні стовпи повалені, лежать ручні протитанкові гранатомети. Товариш попередив, щоб не йшов далі, бо у одному з будинків засіли денеерівці.

Зробили розвідку щодо виходу у Мелекіно, де розташувалась база відпочинку. Дивимось – над сільрадою чужі прапори. Таксисті попередили, що можна стати за гуманітаркою ДНР, тільки треба зареєструватись.

Ми вирішили, що вибиратимемось звідси. Матір ледь вмовив, казала, що залишиться, бо тут усе рідне.

На першому ж блок-посту заставили роздягнутись...

У Мелекіно поселились у знайомих. Таксист за виїзд у Бердянськ заправили по 1000 гривень з людини. На умовному кордоні вимагали відбитки пальців і фото. Ми вирішили, що обійдемо без цього, хоча був ризик, що не випустять.

Черговий блок-пост: хто не пройшов фільтрації – (рашисти не слов'янської зовнішності) наполягають, щоб повертались назад. Таксист домовляється за 1500 гривень з кожного, щоб пропустили. Бачив, як гроші перекочували з рук у руки.

У Бердянську над міськрадою рашистський і радянський прапори, поруч на площі – жовто-блакитні. Влаштуємось у хостелі. Просять 300 гривень з людини. Все досить пристойно. Коли дізнаються звідки ми – приносять консерви, зменшують ціну до 250. Наступного дня йду на автовокзал, чую, що відправляється автобус, хапаю речі і маму та мерщій у автобус.

Під Пологами знову блок-пост. Дивлюсь: прапор триколірний, а на 40-метровій вищі наш. О, ми таки у себе вдома. Рашист побачив у мене у валізі нові кросівки – «Це ти мені?» Я заперечив. «Ти такий жадний»...

Я не жадний, якби нашому воїну, то – залюбки. Нарешті Запоріжжя. Тут у нас вже є зв'язок. Мати телефонує сестрі у Нетішин. У відповідь – приїздіть негайно!»

Дали був потяг «Запоріжжя-Львів». З 19 квітня Галина Олександрівна та Костянтин Георгійович у Нетішині, де їх прихистила Олена Дерев'яноко. Мати – пенсіонерка, а Костянтин сподівається, що тут знайде роботу для серця і вмілих рук. Бо прапори надії і свободи осявають його долю.

Віктор Гусаров

P.S. Коли номер було здано у друк, довідались, що Костянтин влаштувався на роботу зварювальником у тепличне господарство. Не останню роль у перевазі на користь саме цього працівника зіграла особиста бесіда керівника Миколи Радичі із Костянтином. Він переконався, що саме з такими людьми слід робити справу. Вони – надійні.

ПРАЦІВНИКИ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ АЕС ПІДТРИМУЮТЬ РІДНУ КРАЇНУ, ЇЇ ЗАХИСНИКІВ, НАВІТЬ ПЕРЕБУВАЮЧИ ЗА КОРДОНОМ

Аліна Рока у ці нелегкі часи знайшла підтримку в Латвії. Своєю історією працівниця Хмельницької АЕС поділилася, щоб засвідчити щедрість латвійців та прагнення допомогти: «Люди цієї країни вирізняються добротою, щирістю та чуйністю. Кожен з них готовий віддати частку свого серця, аби якось допомогти Україні».

У пошуках допомоги Аліна звернулася на швейну фабрику, яка виготовляє якісний робочий одяг. Бажання допомогти українцям було

настільки великим, що працівники фабрики організували пошук необхідних тканин та у свій вихідний день вийшли на роботу, щоб пошити форму для захисників України. Працівники відгукнулися також на прохання пошити рюкзаки для пострілів.

До підтримки України долучилися діти: учні місцевої школи підготували малюнки та листівки, щоб передати їх захисникам. Аліна згадує, як розчулила її розповідь виховательки дитячого садочка про те, що

кожного дня о 13:00 вони з дітками моляться за Україну.

Отож, був зібраний благодійний вантаж, а за допомогою волонтерів логістичного центру Хмельницької АЕС допомогу було доставлено до місця призначення.

Волонтери логістичного центру гуманітарної допомоги Хмельницької АЕС, не покладаючи рук, формують відправлення громадам, що постраждали внаслідок воєнних дій або окупації, та допомагають військовим.

**ПРАЦІВНИКИ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ АЕС
ВІД ПОЧАТКУ ВІЙНИ ПЕРЕРАХУВАЛИ
ВЛАСНІ КОШТИ У СУМІ
60 237 143,19 ГРИВЕНЬ**

**НА ПІДТРИМКУ
ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ!**

У ЛЮТОМУ - 8 473 848,46 ГРН
У БЕРЕЗНІ - 34 487 006,46 ГРН
У КВІТНІ - 16 607 652,75 ГРН
У ТРАВНІ - 668 635,52 ГРН

**ЗБІР КОШТІВ ПРОДОВЖУЄМО!
СЛАВА УКРАЇНІ!!!
ГЕРОЯМ СЛАВА!!!**

В ЄДНОСТІ – НАША СИЛА!

НЕ ВИПАДКОВИЙ ФАХІВЕЦЬ

Основу колективу Хмельницької АЕС складають інтелектуали. У цьому переконався давно, коли почав працювати у станційних ЗМІ. Бракувало загальних знань про специфіку виробництва електроенергії, про роль у цьому процесі того чи іншого підрозділу. Було приємно, коли одержував вичерпну консультацію від фахівців для підготовки публікацій про діяльність відділів, цехів та служб. Серед знавців справи завжди був Олександр Копійко, який володіє колосальним досвідом у забезпеченні технологічних процесів. Плідні контакти з ним давали можливість по максимуму уникати технологічних огріхів у замітках, статтях, зарисовках. Олександр Миколайович – знаний співрозмовник, з яким насолода обговорювати складні проблеми, і який на ґрунті пережитого і досвіду має власне бачення вирішення як життєвих, так і виробничих питань.

Ще під час навчання у школі Олександр належав до числа прихильників царини точних наук. Найбільшу схильність мав до математики. Юнакові було на кого рівнятися. Класна керівниця, Клара Косовська, спеціалізувалась на математиці. До вивчення цариці наук підходила не формально. Заробити «трійку» у Клари Косовської було не просто. Не забувала й про виховання у дітей почуття справедливості, товарищескості. Клас, у якому навчався Олександр, був найдружніший у школі. Набуті людські якості згодом допомогли випускнику в різних життєвих ситуаціях налагоджувати гарні стосунки з різними людьми.

Олександр Копійко однозначно вирішив, що обов'язково здобуватиме вищу освіту. Вимушену паузу змусив зробити призов на військову службу. І не на два роки, а на три. Такий термін військової служби запроваджувався для військово-морського флоту. За цей період можна розгубити багато знань, принаймні з основних предметів. Але Олександр Миколайовичу поталанило, що заступник командира з політичної підготовки в частині, де служив Олександр, був ерудованою і всебічно розвинутою людиною.

Саме йому прийшла ідея сприяти матросам у навчанні у вечірній школі, щоб хлопці після строкової служби могли без проблем вступити у виші.

Пристанню моряка стала Одеса. Олександр подав документи у місцевий політехнічний інститут. І там трапився випадок, який кардинально змінив життя юнака.

У канцелярії навчального закладу переплутали документи і замість групи «КА», у якій навчались за спеціальністю «Автомобілі та автомобільне господарство», Олександра зарахували у список із шифром «ТА» – «Теплоенергетичний факультет». Керівництво закладу заспокоїло: мовляв, провчишся перший курс, а там і переведемо. На новому факультеті Олександр знайшов своє кохання – Людмилу – і думки про переведення на спеціальність «КА» зникли, як весняний сніг. Так народився кваліфіко-

ваний атомник, доля якого 1989 року переплететься із Хмельницькою АЕС.

Протягом трьох десятиліть поряд із Олександром Копійкою трудяться фахівці з відповідною освітою і практичним досвідом. Ця обставина не дає підстав почивати на лаврах, бо процеси модернізації та реконструкції вимагають ґрунтовного вивчення нової техніки та технологій. Основна увага приділяється забезпеченню працездатності обладнання. Нормальна експлуатація досягається шляхом оперативного обслуговування систем та обладнання, а також технічним обслуговуванням обладнання згідно із графіками у міжремонтний період. Під час планово-переджувальних ремонтів здійснюються заходи із підвищення безпеки, що передбачені у ліцензії на експлуатацію енергоблоків.

Названі процеси перебувають під ретельним контролем Олександра Миколайовича. За роки роботи на електростанції він довів, що має гарні задатки у сфері менеджменту, вміє оптимально спонукати фахових працівників на успішне виконання виробничих функцій та обов'язків. Його фаховість не залишилась непоміченою. Серед відзнак Олександра Копійки – галузеві Почесні грамоти, відзнаки: «Відмінник енергетики України», «Почесний енергетик України», «За вагомий внесок у розвиток атомної енергетики України», «Почесний» та «Заслужений працівник ДП «НАЕК» «Енергоатом». З нагоди 60-річчя він удостоєний знака «Почесний працівник ВП ХАЕС», який в урочистій обстановці вручив генеральний директор Хмельницької АЕС Андрій Козюра.

Олександр Шустерук

На знімку: ювіляр з генеральним директором А.Козюрою та головою ППО ХАЕС М.Гуком

Фото автора

ПОКЛИКАНИЙ ПЛЕКАТЬ СПОРТИВНИЙ ГАРТ

Життя Станіслава Араратовича Балаяна було різнобарвним. Місцем появи на світ стало селище Синюга, що в Іркутській області – батьки були у засланні, і коли їх реабілітували у 1955 році, маленькому сину Станіславу було вже три роки. Відтак родина оселилась у Баку. Там пройшли дитячі і юнацькі роки, навчання у школі. 1969 року він стає студентом фізико-математичного факультету Азербайджанського педагогічного інституту. Дипломованого вчителя математики призначають на роботу у школу селища Джейранбатан. Але вже у жовтні призивають до Збройних Сил. Знову Сибір – на станції Мирна Читинської області він опановує танкову справу, а після десяти місяців служби потрапляє на курси молодших командирів...

Зауважимо, що не тільки у навчанні та військовій справі проявляє себе Станіслав Араратович. Під час приїзду до Старого Кривина, де мешкала мамина сестра, він знайомиться із своєю долею – Антоніною. За якийсь час молодята поборались (цьогогоріч відзначатимуть «золоте» весілля), і зрештою з'явився на світ син Валерій.

Відтак після служби Станіслав приїздить на Славутчину, де починає педагогічну діяльність на посаді заступника директора з виховної роботи та вчителя математики Марачівської восьмирічної школи. Згодом у Славуті у середній школі №5 викладає математику, фізику та креслення, далі працює у місцевих школах №9 та №2.

У грудні 1983 року Станіслав Араратович обіймає посаду заступника директора Нетішинського ПТУ № 23. Через три роки стає директором школи №2.

За високі педагогічні показники удостоюється відзнаки «Відмінник народної освіти УРСР».

Двотисячного року він очолює службу у справах неповнолітніх при Нетішинському міськвиконкомі. А через два роки стає керманічем СК «Енергетик» первинної профспілкової організації ХАЕС.

Саме тут він проявив себе як вмільний організатор фізкультурно-спортивного процесу. Двадцять років колектив СК «Енергетик» та активісти «атомного» спорту в числі кращих не лише у галузі. За ці роки шість разів атомники ХАЕС ставали переможцями Спартакіади Атомпрофспілки, п'ять разів ставали срібними призерами і тричі – бронзовими.

Особиста прихильність у Станіслава Араратовича до футболу. Свого часу грав за міський колектив, а останніми роками виступав у якості судді на змаганнях різного рівня, має статус «судді національної категорії».

Він незмінний начальник команди «Енергетик». Саме цей футбольний колек-

тив під керівництвом тренерського тріо працівників спортклубу - Дмитра Кравчука, Юрія Тюпкіна та Ігоря Лихвара – двічі ставав чемпіоном області.

Волейбольні збірні (жіноча і чоловіча) – також предмет гордості очолюваного ним колективу. Зокрема чоловіки вибороли друге місце у чемпіонаті вищої ліги, а жінки є кількарразовими переможцями Спартакіад серед колективів АЕС (тренери Сергій Харченко та Сергій Кузьмінчук). Чимало перемог здобуто і у пляжному волейболі.

Гарні результати демонструють пауерліфтингери, якими опікується майстер спорту міжнародного класу Аркадій Бухтійчук. Його підопічні здобувають призові місця на чемпіонатах і першостях України, Європи та світу.

Шахісти і тенісисти, зокрема Вікторія Сафронова, Микола Вагнер, Галина Розварська, – демонструють стабільність на найпрестижніших змаганнях.

Плавці (старший тренер Степан Пенчук), баскетболісти та майстри стрітболу (тренери С.Харченко і С.Кузьмінчук) заввичай досягають значних результатів у боротьбі із суперниками.

26 особистостей у колективі СК «Енергетик». Для кожного з них «Заслужений працівник фізичної культури і спорту України» (відзначений 2007 року) Станіслав Араратович Балаян знаходить мотивацію, слова підтримки і вимогливості.

Усі роки поруч із керманічем заступник Віталій Карпук – людина відповідальна і закохана у свою роботу.

З перших днів існування СК «Енергетик» грамотно і надійно виконує свої обов'язки інструктор-методист Майя Харківська. У колективі працюють гарні фахівці – Олександр Зінчук, Юлія Зошук, Олена Андрющенко, Надія Мартинюк, медики Леся Мирончук, Олена Самолюк, Світлана Лукашук, Валентина Усенко, Тетяна Мельник.

А підбивають «підсумки роботи» бухгалтери Тетяна Кузьминчук та Ольга Тюпкіна.

Син Валерій і донька Інна, також як і дружина Антоніна Захарівна – працівники ХАЕС.

Онуки вже теж повиростали: Віталій – працівник станційного ЕРП, Вікторія після закінчення лінгвістичного університету працює у Києві, Олександр – комп'ютерний фахівець. Вони пишуться дідом, а він їх просто любить.

10 травня у Станіслава Араратовича ювілей. Нехай він залишається у гарній спортивній формі та чудовому колі друзів!

Петро Шелепало

ТРУБОПРОВІД – НЕ МІСЦЕ РОЗВАГ

Нещодавно Хмельницька АЕС здійснила ремонт тепломережі із застосуванням нового типу металопокриття на магістральних трубопроводах. Проте, не минуло й року, як покриття на магістральній тепломережі ДУ600-800 було деформовано.

На ділянці, що розташована по вулиці Енергетиків поблизу переходу через тепломережу, металопокриття пошкодилось унаслідок того, що діти бігають по трубопроводах.

Керівництво Комунального господарства просить жителів нашого міста провести роз'яснювальну роботу з дітьми та пояснити, що по трубопроводах теплової мережі ходити, а тим паче бігати, заборонено. Це небезпечно та завдає шкоди технологічному обладнанню.

На вартісний ремонт були витрачені кошти для того, щоб жителі нашого міста отримували якісні послуги з теплопостачання, тому просимо дбайливо ставитися до устаткування та не бути ворогом самим собі.

Перспектива

Розповсюджується безкоштовно

Засновник - адміністрація і трудовий колектив Хмельницької атомної електростанції

Зам. 1000. Тираж 1000 екз. Обсяг 0.46 д.а. Набір і текстові діапозитиви виготовлені у ДОД ЦГЗ ХАЕС. Газета віддрукована у ДОД ЦГЗ ВП «Хмельницька атомна електростанція». Свідоцтво про реєстрацію серії ХЦ № 200 від 25 жовтня 1994р.

30100, Хмельницька обл., м.Нетішин, вул. Лісова, 6, редакція. Тел.: редактор 6-37-85; кор-т: 6-37-86; www.xaes.org.ua

Головний редактор В.П. Гусаров, тел.: 6-37-84. E-mail: gusarov.viktor@khnpa.atom.gov.ua